

Arrest

nr. 132 636 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bala Sultanpur, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U beweert Afghanistan te hebben verlaten nadat u er problemen kende met de Taliban omdat uw vader er werkte als chauffeur bij een buitenlands bedrijf. Op 27 februari 2013 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste asielaanvraag in omwille van deze problemen. Op 29 juli 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen en er u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikte dat u in staat stelde om zich aan de gevolgen van de slechte

veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te onttrekken. Op 29 augustus 2013 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 25 november 2013 bevestigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst. Op 6 december 2013 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. U baseerde zich voor uw tweede asielerzoek op dezelfde asielmotieven die u al uiteenzette tijdens uw eerste asielaanvraag. Op 24 december 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 17 januari 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag baseert u zich opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Bijkomend stelt u dat u nog steeds wordt gezocht door de Taliban. U kan niet terug keren naar Afghanistan omdat u vreest vermoord te zullen worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een origineel van een verklaring van de dorpsraad over de ontvoering van uw vader, een origineel van een verklaring van de politie over de ontvoering van uw vader, een origineel van een attest van het werk van uw vader en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw derde asielaanvraag verwijst u immers naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen (cgvs III p. 3 en 11). Concreet verwijst u naar de problemen die uw vader had met de Taliban en de problemen die u ten gevolge hiervan kende en legt u nieuwe stukken neer die uw verklaringen hierover dienen te ondersteunen. In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter beide dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen inzake de problemen van uw vader met de Taliban. Bijgevolg kan er ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen geloof worden gehecht aan uw beweringen.

De door u in het kader van uw huidige aanvraag neergelegde documenten -een origineel van een verklaring van de dorpsraad over de ontvoering van uw vader, een origineel van een verklaring van de politie over de ontvoering van uw vader, een origineel van een attest van het werk van uw vader en een enveloppe- volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Vooreerst opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Op basis van een aantal vaststellingen met betrekking tot de documenten wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen integendeel bijkomend ondergraven. De inhoud van de brief van de lokale dorpsraad is immers intern tegenstrijdig. Zo wordt er enerzijds in gesteld dat u zelf, in plaats van uw vader, bij de organisatie PDIA werkzaam zou zijn geweest tussen 1386 en 1390 en dat u zou zijn verdwenen, terwijl er anderzijds wordt gesteld dat u Afghanistan zou hebben verlaten. Op basis van deze vaststelling kan er ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van het document temeer daar uit het vervolg van het document moet blijken dat de inhoud van het document zou zijn bevestigd door de directie terrorisme en de directie inlichtingendienst, hetgeen een loutere vergissing weinig aannemelijk maakt.

Wat betreft het attest van het werk van uw vader moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat de stempel die op het document figureert een kleurenkopie betreft, hetgeen de authenticiteit ervan ondergraaft. Bovendien blijkt u niet op de hoogte van de correcte inhoud van het stuk. U verklaarde immers dat zowel de werkzaamheden van uw vader, als de problemen van uzelf en uw vader met de Taliban werden vermeld in dit attest (cgvs III, p. 5) terwijl in de brief enkel wordt vermeld dat uw vader werkte als chauffeur bij een organisatie genaamd 'DAI'. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen wijzigde u eenvoudigweg uw verklaringen en stelde u dat u niet op de hoogte was van de inhoud van dit attest (cgvs III, p. 6).

Betreffende de neergelegde enveloppe moet worden opgemerkt dat een enveloppe slechts een bewijs is dat iets werd verstuurd zonder enige aanduiding met betrekking tot uw asielerklaringen.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielerzoeker of bij het ondersteunen van asielerlaas.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u in het kader van uw derde asielerzoek geen elementen aanhaalde die de geloofwaardigheid van uw beweringen zou kunnen herstellen.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er ook in het kader van uw derde asielaanvraag in u hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering dat u afkomstig bent uit Nangarhar en bijgevolg recht heeft op subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat de RvV op 25 november 2013 heeft geoordeeld dat redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Jalalabad. U bracht in het kader van uw derde asielverzoek zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op deze conclusie.

Hierbij benadrukt het Commissariaat-generaal tevens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility, Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een meerderjarige man bent die tot de vierde graad naar school is gegaan. Uw familie beschikt verder over gronden die hoofdzakelijk door een pachter worden bewerkt. Hoewel u soms op de gronden werkte, blijkt uit uw verklaringen dat dit geen noodzaak was om uw gezin in voldoende inkomsten te voorzien. U stelde immers dat u in het jaar nadat u uw schoolcarrière zonder enige reden had beëindigd, geen economisch productieve bezigheden had. Gevraagd naar dagelijks dagelijkse leven stelde u immers dat u een maal per maand samen met uw oom naar Jalalabad trok om inkopen te doen, voor het overige bleek u geen activiteiten te hebben. Uit de vaststelling dat uw gezin zich kon veroorloven een pachter zijn gronden te laten bewerken terwijl een lid van het gezin geen activiteiten ontplooiden die enig inkomen genereerde, kan dan ook worden afgeleid dat uw familie in een behoorlijke financiële situatie leefde (cgvs I, p. 10 tem 12). Deze conclusie wordt bevestigd door uw verklaring dat uw vader en uw oom er samen in slaagden om 12.000 dollar te verzamelen om uw vlucht uit Afghanistan te financieren (cgvs II, p.12). Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw familie over voldoende inkomsten beschikt om u te ondersteunen als u zich in Jalalabad, een stad die u kent aangezien u ze één keer per maand bezocht om inkopen te doen (cgvs I, p.10-12), vestigt.

Op basis van uw verklaringen kan verder worden vermoed dat het netwerk waarover u beschikt in uw land van herkomst meer uitgebreid is dan u laat uitschijnen. Zo kan er zoals eerder in deze beslissing werd gesteld vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de problemen van uw vader en bijgevolg aan uw verklaringen over zijn verdwijning. Bovendien gaf u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 mei 2013 aan één tante langs moederszijde te hebben in Afghanistan (cgvs I, p. 11). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 maart 2014 verklaarde u dan weer geen tante te hebben in Afghanistan (cgvs II, p. 10). Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw eerder afgelegde verklaringen en herhaalde u geen tante te hebben in Afghanistan (cgvs II, p. 10). Rekening houdend met deze elementen kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken, terecht kunnen in huurwoningen, opgevangen worden door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij nog jong en zeer laag geschoold is. Verzoeker blijft erbij dat hij bedreigd werd door de taliban omwille van het feit dat zijn vader werkzaam was voor een buitenlands bedrijf. Tevens wijst hij erop dat hij drie originele documenten heeft voorgelegd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Volgens verzoeker stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al te gemakkelijk dat hij in Jalalabad kan verblijven. Verzoeker heeft er geen netwerk en stelt dat er omtrent de financiële situatie van zijn familie helemaal geen zekerheid bestaat, noch omtrent hun bereidwilligheid om hem financieel te ondersteunen in Jalalabad. Tevens stelt verzoeker dat het niet is omdat de gewone burger niet geviseerd wordt dat er geen risico bestaat voor het leven in geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten. Verzoeker bespreekt verder de veiligheidssituatie in Nangarhar en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf erkent dat de informatie waarover zij beschikken niet volledig is. Er kan niet gesteld worden dat de situatie in Afghanistan stabiel geworden is. De situatie kan dagelijks of maandelijks veranderen. Tot slot stelt verzoeker zich de vraag of hij Jalalabad op een veilige manier zal kunnen bereiken. In de informatie is er immers sprake van een strikt militaire luchthaven, die niet voor andere doeleinden wordt gebruikt en bovendien een doelwit is. Langs de hoofdweg tussen Kabul en Jalalabad is de taliban actief en deze weg wordt beschouwd als een van de gevaarlijkste ter wereld.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele artikelen betreffende de hoofdweg tussen Kabul en Jalalabad toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 29 juli 2013 afgewezen omdat (i) geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers minderjarigheid op dat ogenblik; (ii) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban zijn vader zouden hebben ontvoerd; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban pas na vier jaar toenadering zou hebben gezocht tot verzoekers vader indien zij hem kenden en wisten waar hij werkte; (iv) verzoeker zeer weinig kon vertellen omtrent de omstandigheden waarin zijn vader ontvoerd werd; (v) de bewijsstukken die verzoeker neerlegde niet kunnen overtuigen; (vi) verzoeker helemaal niet dezelfde job uitvoerde als zijn vader waardoor zijn verklaringen omtrent de intentie van de taliban om hem te viseren ongeloofwaardig zijn; (vii) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in Jalalabad geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was; (viii) verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 114.382 van 25 november 2013.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 11) en nieuwe documenten voorlegt. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag heeft neergelegd zijn immers geenszins in staat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te weerleggen. Zo stelt de Raad vooreerst in de door verzoeker neergelegde brief van de lokale dorpsraad dat wordt gesteld dat zijn vader werkzaam was bij het bedrijf 'PDIA' (zie verklaring tweede asielaanvraag, vraag 17). Het attest van het werk van verzoekers vader is dan weer afkomstig van een organisatie genaamd 'DAI'. Bovendien is dit document niet gedateerd en maakt het geenszins melding van de problemen die verzoekers vader zou gekend hebben met de taliban. Nochtans zou dit slechts een maand voor verzoekers gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn opgesteld (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker verklaarde daarentegen dat de problemen en de ontvoering van zijn vader door de taliban bevestigd worden in dit document en dat hierin wordt vermeld dat verzoeker zelf in gevaar is (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). De vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van dit document ondermijnt ernstig zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheid tracht te verklaren door te stellen dat hij jong en zeer laag geschoold is, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoonbaar dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld en op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde documenten. Het attest van de opsporingsdienst is dan weer louter op basis van de brief van de dorpsraad opgesteld (zie verklaring tweede asielaanvraag, vraag 17). Overigens hebben deze documenten een gesolliciteerd karakter en

subjectief karakter. Zij werden immers een maand voor het gehoor van verzoeker opgesteld op vraag van zijn oom en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor zij objectieve bewijswaarde ontberen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 8). De door verzoeker neergelegde enveloppe toont slechts aan dat hij contacten heeft in Afghanistan, maar kan geenszins de bovenstaande vaststellingen weerleggen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.8. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook *EHRM, Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; *EHRM, Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij arrest nr. 114.382 van 25 november 2013 door de Raad vastgesteld dat een interne hervestiging van verzoeker niet onredelijk is: *“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een meerderjarige man is die tot de vierde graad naar school is gegaan. Zijn familie beschikt over gronden die door een pachter worden bewerkt. Het gezin leefde van de opbrengst van die gronden en van het loon van verzoekers vader. Verzoeker hoefde zelf niet te werken (gehoorverslag, 10-12). Zijn oom betaalde 12.000 dollar aan een smokkelaar om verzoeker het land uit te brengen (verklaring, vraag 35). Er kan dus worden van uitgegaan dat verzoekers familie over voldoende inkomsten beschikt om verzoeker te ondersteunen als hij zich in Jalalabad vestigt.”* Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er helemaal geen duidelijkheid bestaat over de financiële situatie van zijn familie en hun bereidwilligheid om hem te ondersteunen, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaarde dat de gronden van zijn familie jaarlijks 30 tot 40 duizend Afghani opleveren, hetgeen genoeg is voor zijn familie om te overleven (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 10). Bovendien stelt verzoeker dat hij aanspraak kan maken op dit geld (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn oom een deel van het geld om verzoekers reis te betalen leende van de burens, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict”* van 20 november 2013 en COI Focus *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict”* van 25 juni 2014 en COI Focus *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviseerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul veilig bereikbaar is via de weg. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de Taliban actief is langs de weg tussen Kabul en Jalalabad, dat deze weg als een van de gevaarlijkste ter wereld wordt beschouwd en aan zijn verzoekschrift informatie omtrent deze weg toevoegt, stelt de Raad vast dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat het grootste probleem op de weg veruit de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvoien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers. Overigens stelt de directeur van Pajhwok in Jalalabad, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, dat de weg volkomen veilig is en stipt ook hij aan dat er een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verzoeker toont niet aan dat Jalalabad niet veilig bereikbaar is.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bespreekt en hierbij verwijst naar rapporten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen en ANSO stelt de Raad vast dat hij eraan voorbij gaat dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad verschilt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie in het administratief dossier niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, stelt de Raad vast, hoewel inderdaad wordt aangegeven dat ANSO haar beleid gewijzigd heeft, verzoeker eraan voorbij gaat dat de informatie in het administratief dossier gebaseerd is op een veelheid aan bronnen en hierin vermeld wordt dat ook beroep wordt gedaan op de betrouwbare bijdragen van Afghanistan Analytics Network (AAN), die rapporten en artikels verzameld opgesteld door politieke analisten die minstens een deel van het jaar in Afghanistan verblijven. De rapporten en bijdragen zijn bijzonder diepgravend en met kennis van zaken opgesteld. Zij worden dan ook vaak geciteerd in de internationale pers. Daarnaast wordt feitenmateriaal van betrouwbare mediakanalen als Pajhwok, Tolonew, Khaama Press, Institute of War and Peace Reporting en Radio Free Europe/Radio Liberty als illustratie bij deze analyses gebruikt. Verzoeker laat verder na om op concrete wijze aan te tonen dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn en brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat in de stad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde passages uit de UNHCR *Guidelines* en enkele persartikelen bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen evenmin aan dat er in de stad Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie kan de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie dan ook niet ondergraven.

2.10. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.12. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF